

VERTIGO

NR. 83 | ZOMER 2023

duizelingwekkende dosis cinema

BARBIE

THE FLASH

ELEMENTAL

OPPENHEIMER

GRAN TURISMO

IL SOL DELL'AVVENIRE

MISSION: IMPOSSIBLE - DEAD RECKONING PART ONE

ANATOMIE D'UNE CHUTE

DAVID HARBOUR ORLANDO BLOOM ARCHIE MADEKWE

BASED ON THE INSANE TRUE STORY OF A GAMER WHO BECAME A RACER

GRAN TURISMO

AUGUST 9

EXCLUSIVELY IN CINEMAS

Sony Pictures
#GranTurismoMovie

Gran Turismo is a trademark of Sony Interactive Entertainment Inc.

PROPERTY OF COLUMBIA TRISTAR MARKETING GROUP INC. FOR AUTHORIZED PROMOTIONAL USE ONLY. SALE, DUPLICATION OR TRANSFER OF THIS MATERIAL IS STRICTLY PROHIBITED.

COLUMBIA PICTURES
A Sony Company

'A THOUGHT-PROVOKING AND ENTERTAINING GLANCE AT THE FAMOUS EMPRESS SISI FROM AN ENTIRELY NEW PERSPECTIVE'

CINEUROPA

SISI & ICH

SUSANNE WOLFF

SANDRA HÜLLER

73rd Internationale
Filmfestspiele
Berlin
Panorama

A FILM BY FRAUKE FINSTERWALDER

SEPTEMBER FILM www.septemberfilm.be [f](#) [t](#) [i](#) [@](#) /septemberfilmbe

RELEASE 2-8

CILLIAN
MURPHY

EMILY
BLUNT

MATT
DAMON

ROBERT
DOWNEY JR.

FLORENCE
PUGH

EEN FILM VAN CHRISTOPHER NOLAN

OPPENHEIMER

19

7

23

GEFILMD MET **IMAX** -CAMERA'S
GESCHREVEN EN GEREGISSEERD DOOR
CHRISTOPHER NOLAN VOOR HET GROTE SCHERM

MPAA

UNIVERSAL
A UNIVERSAL COMPANY

TOM CRUISE

MISSION: IMPOSSIBLE

**DEAD
RECKONING**

PART ONE 12 JULI 2023
EXCLUSIEF IN DE BIOSCOOP

IN **IMAX** EN ANDERE PREMIUM FORMATEN

SKYDANCE

MissionImpossible-delfin.be @ParamountPicturesBelgium
MissionImpossibleBE @ParamountPicturesBE MissionImpossibleBE

PARAMOUNT
A VIACOM COMPANY

cinéart
presents

Daily Telegraph

'WONDERFUL AND HEART-WARMING'

Channel 5 Ent News

JENNIFER
SAUNDERS

BALLY
GILL

DAVID
BRADLEY

RUSSELL
TOVEY

WITH
DEREK
JACOBI

AND
JUDI
DENCH

ALLELUJAH

FROM THE DIRECTOR OF
THE CHILDREN ACT
AND **NOTES ON A SCANDAL**

9/08
IN DE BIOSCOOP

cinéart

www.cineart.be

[f/cineartbelgium](https://www.facebook.com/cineartbelgium)

[i/cineart_belgium](https://www.instagram.com/cineart_belgium)

Juniper

5 JULI IN DE BIOSCOOP

W CELSIUS

Swear you'll never
love anyone else.

The Swearing Jar

16 AUGUSTUS IN DE BIOSCOOP

"WICKEDLY ENJOYABLE" THE PLAYLIST
**"A HILARIOUS, RAZOR-SHARP PORTRAIT
OF THE WORST PERSON IN THE WORLD"** THE PLAYLIST

FESTIVAL DE CANNES
UN CERTAIN REGARD
2022 OFFICIAL SELECTION

5/7 IN
CINEMAS

KRISTINE KUJATH THORP • EIRIK SÆTHER

SICK OF MYSELF

A film by Kristoffer Borgli

AN UNROMANTIC COMEDY - FROM THE PRODUCERS OF
THE WORST PERSON IN THE WORLD

 www.cherrypickfilm.be   @cherrypickbelgium

12

26

32

44

50

11	VOORWOORD
12	ANATOMIE D'UNE CHUTE
18	ELEMENTAL
22	IL SOL DELL'AVVENIRE
26	MISSION: IMPOSSIBLE - DEAD RECKONING PART ONE
32	BARBIE
36	OPPENHEIMER
40	GRAN TURISMO
44	THE FLASH
50	KLAPS

Swann ARLAUD Sandra HÜLLER Samuel THEIS

ANATOMIE D'UNE CHUTE

Een film van JUSTINE TRIET

ANATOMY OF A FALL

FEROCIOUSLY
INTELLIGENT
AND DECEPTIVELY
PLAYFUL

DEADLINE

THOUGHT-PROVOKING
VARIETY

HÜLLER DAZZLES
INDIEWIRE

PALME D'OR
FESTIVAL DE CANNES

PARADISO FILMS

Co-funded by the
Creative Europe MEDIA Programme
of the European Union

VERTIGO

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen
info@vertigoweb.be
vertigoweb.be

HOOFDREDACEUR / BLADMANAGER

Steven Tuffin
steven@vertigoweb.be

ADJUNCT-BLADMANAGER

Sara Colson
sara@vertigoweb.be

MEDEWERKERS

Jonas Govaerts, Ruben Nollet,
Chris Craps

WEBMASTER

Hans verschooten

EINDREDACEUR

Ruud Meert

LAY-OUT

Geert Verbist

RECLAMEREGIE

info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER

Emmanuel Van Melkebeke
Postbus 10009
2000 Antwerpen

Druk

Moderna Printing

Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, scan of op enige
andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk
akkoord van de uitgever.

• VERTIGObe

@ VERTIGOgram

f VERTIGObe

In *Elemental*, de nieuwe Pixar, zit een scène waarin het waterschepsel Wade tegen het vuurwezen Ember zegt dat haar korte lontje wel eens zou kunnen betekenen dat haar onderbewustzijn haar bewustzijn iets wil duidelijk maken. Aangezien ik zelf regelmatig met een zekere heethoofdigheid worstel, raakte dat zinnetje me tot in het diepst van mijn binnenste en zette het me aan het denken.

Tijdens het voorbije filmfestival van Cannes voelden verschillende aanwezige Vlamingen zich geroepen om kritiek te geven op *Vertigo*. In het verleden gaf ik hier al aan dat dit een gevoelige snaar bij me raakt. Een makkelijke verklaring is dat iets waar je bloed, zweet en tranen in steekt je na aan het hart ligt. Ditmaal was de tijd echter rijp om tot op de bodem te gaan.

Zo kwam ik uit bij het volgende: in de donkerste krichten van mijn brein besef ik maar al te goed dat *Vertigo* allesbehalve perfect is. Inderdaad, het aantal pagina's zou opnieuw opgetrokken mogen worden. Ja, het redactieteam zou best wat diverser moeten. En misschien is het geen slecht idee om het op deze pagina soms wat minder persoonlijk te maken.

Zoals gewoonlijk voel ik de neiging om over al die topics vurig in de verdediging te gaan, maar dat ga ik deze keer niet doen. In plaats daarvan ga ik proberen om me opener op te stellen en constructief aan de slag te gaan met alle kritiek. Sterker nog: ik verwelkom opmerkingen, bedenkingen en dialoog. Ik kan er alleen maar uit leren.

Sta me op mijn beurt toe om ook jou uit te dagen: zet deze zomer je oogkleppen af en ga eens een film zien die je op het eerste gezicht niets zegt. Wedden dat je verbaasd zult zijn? Sommige popcornproducties zijn intelligenter dan je zou vermoeden – kijk maar naar mijn *Elemental*-ervaring – en bepaalde arthouseitels kunnen verdraaid entertainend zijn, met Gouden Palm-winnaar *Anatomie d'une chute* als perfecte voorbeeld.

Tot in de cinema!

STEVEN TUFFIN

HOOFDREDACEUR

ZONDER FILTER

In mei werd Justine Triet pas de derde vrouw ooit die de Gouden Palm in de wacht kon slepen op het prestigieuze filmfestival van Cannes. De Franse cineast vertelt over haar prijsbeest, de dramatische recht-bankthriller *Anatomie d'une chute*, over het recht op onuitstaanbaarheid en over genderdiscrepanties in de filmgeschiedenis. 'Er zijn altijd al films vol verschrikkelijke mannen geweest.' **STEVEN TUFFIN**

OP Z'N FRANS

Daniel en zijn hond maken een wandeling door de besneeuwde velden rondom de chalet waarin de slechtzinnige tiener met zijn ouders woont. Plots zet de trouwe viervoeter het op een rennen, naar Daniels vader, die levenloos op enkele meters van het huis ligt. Is hij gevallen, sprong hij of werd hij geduwd? De verdenking valt al snel op Daniels moeder Sandra (*Toni Erdmann*-actrice Sandra Hüller).

De premisse van *Anatomie d'une chute* lijkt een rechttoe rechtaan thriller te beloven, maar dat is buiten Justine Triet gerekend. De Franse scenarist-regisseur van onder meer *Victoria* en *Sybil* onthult dat ze alles in het werk heeft gesteld om genreclichés te vermijden: 'Als ik al een thriller heb gemaakt, dan is het een heel lange en een heel Franse. (lacht) Ik wilde dat de acteurs ongeaffecteerd mogelijk speelden en ik weerde elke zweem van mysterie uit het scenario.'

SUBTIEL SEKSISME

Nadat Sandra van moord wordt beschuldigd, moet ze voor de rechtbank verschijnen, maar ook in een typisch *court drama* had Triet geen interesse: 'Wat me vooral fascineerde, is dat op zo'n plek de waarheid er niet toe doet. Fictie staat er centraal. Sandra's advocaat en de openbare aanklager creëren elk een narratief om respectievelijk tot een vrijspraak of een veroordeling te komen.'

De openbare aanklager speelt

het keihard en schildert Sandra tijdens het proces af als een egoïstisch kring. Zulk (niet erg) subtiel seksisme zit Triet hoog: 'De zaken zouden helemaal anders lopen als de verdachte een man was. Omdat er geen bewijs is, begint men Sandra's leven en werk onder de loep te leggen. Haar bisexualiteit, haar directheid, de autobiografische elementen in haar boeken: het passeert allemaal de revue. Ook haar eigenzinnige houding als moeder en partner wordt ingezet.'

Justine Triet

VERSCHRIKKELIJK COMPLEX

Het valt niet te ontkennen dat Sandra geen al te sympathiek personage is, maar dat zal Triet worst wezen: 'Ik krijg al sinds mijn eerste kortfilm commentaar op de onuitstaanbaarheid van mijn vrouwelijke protagonisten. Ik creëer complexe personages en dat is met Sandra niet anders. Ze is een werkende moeder die haar partner niet altijd trouw is geweest en die bovendien geen filter heeft. Van die figuur heb ik een simpel maar eerlijk portret willen maken, punt.'

Triet wijst op de genderdiscrepancies in de film- en tv-geschiedenis: 'Er zijn altijd al films als *Taxi Driver* en reeksen als *The Sopranos* geweest. Ze zitten vol verschrikkelijke mannelijke personages, maar iedereen kijkt er gefascineerd naar. Het idee dat je zoiets met een vrouwelijke hoofdfiguur zou maken, leek jarenlang van de pot gerukt. Gelukkig is er wel wat aan het veranderen, met de toenemende aandacht voor de *female gaze* op kop. Toch is er nog veel werk aan de winkel.'

HOREN & ZIEN

Als je als kijker eerst nog helemaal overtuigd bent van Sandra's onschuld, moet je stevig slikken wanneer in de rechtszaal een geluidsregistratie wordt afgespeeld van een recente ruzie tussen haar en haar man. 'Die opname is de kern van het verhaal', vertelt Triet. 'Je hoort een koppel op een dieptepunt in hun relatie. Zij gaat flink tekeer,

maar hij heeft haar misschien bewust zover gedreven. Ik wilde tonen dat niemand perfect is en dat zowel mannen als vrouwen zich schuldig kunnen maken aan fysiek geweld.'

Dat je meppen hoort, maar niet ziet wie ze uitdeelt, zet zowel de ongrijpbaarheid van 'de waarheid' in de verf, als Triets fascinatie voor de kracht van geluid. De keuze om

zoon Daniel slechthziend te maken sluit daarbij aan: 'Als hij blind was geweest, had hij gewoon niets gezien. Nu heeft hij flarden meegeregen, wat het allemaal alleen maar verwarrender maakt. Daniel focust zich vooral op wat hij hoort. Dat doe ik ook. Als ik films bekijk of op een set sta, ben ik vaak gevoeliger voor het geluid dan voor het beeld.'

ONVERWACHTE SCHWUNG

Dat Triet zoveel belang hecht aan geluid betekent echter niet dat *Anatomie d'une chute* visueel weinig te bieden heeft. Integendeel zelfs: voor een dramatische rechtbankthriller – op z'n Frans dan nog – heeft het camerawerk een onverwachte schwung. 'Mijn grootste inspiratiebron daarvoor was *The Boston Strangler* van Richard Fleischer uit 1968', verklapt ze. 'Ik ontdekte het oeuvre van die cineast nog niet zo lang geleden en werd

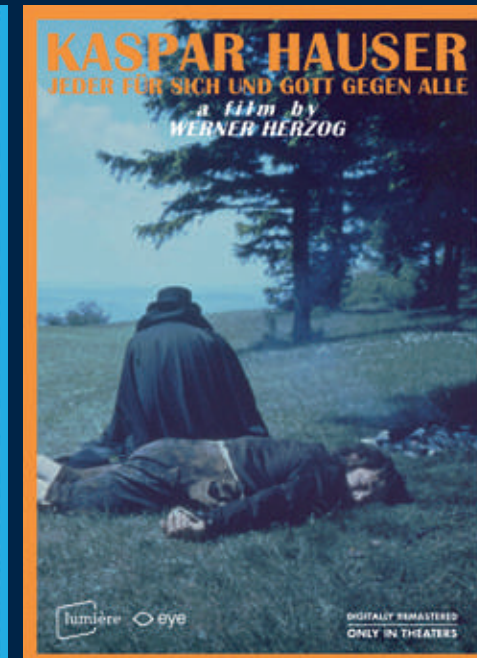
omvergeblazen door zijn combinatie van documentaire-achtige shots met eerder poëtische beelden. In de cinema van John Cassavetes zie je dat ook. Iedereen denkt hij louter voor een rauwe, handgehouden stijl ging, maar hij wisselde die voortdurend af met een meer ingetogen aanpak.'

Met het icoon van de Amerikaanse onafhankelijke cinema deelt Triet ook een voorliefde voor ambivalentie. Zelfs wanneer het verdicht gevallen is – geen zorgen: aan spoilers doen we

hier niet – weet je als kijker nog steeds niet hoe de vork nu juist in de steel zit. 'Dat was mijn eerste impuls en daarin heb ik volhard', zegt Triet. 'Aan het einde goochelen met flashbacks had voor een valse noot gezorgd. En geef toe: het is toch veel geloofwaardiger dat iedereen dit verhaal op zijn manier kan interpreteren? Zo gaat het er in het echte leven ook aan toe.' 🍷

ANATOMIE D'UNE CHUTE SPEELT VANAF 30 AUGUSTUS IN DE BIOSCOOP

**DEZE ZOMER IN DE BIOSCOOP:
DIGITAAL GERESTAUREERDE FILMKLASSIEKERS**

WATER & VUUR

Elemental vertelt het verhaal van de vurige Ember en de waterige Wade die elkaar ontmoeten in een stad waar alle elementen zij aan zij leven – of dat toch proberen. Regisseur Peter Sohn praat honderduit over de 27e langspeelfilm van Pixar en zijn persoonlijke traject bij het legendarische animatiebedrijf. ‘Als we stoppen met zoeken naar verbinding, houdt het helemaal op.’ **STEVEN TUFFIN**

Gefeliciteerd. Je hebt na *The Good Dinosaur* nu je tweede langspeelfilm geregisseerd én je werkt ondertussen twintig jaar bij Pixar.

PETER SOHN: ‘Ik ben een echte gelukzak, ik weet het! (*lacht*) Alleen, het heeft me even gekost om dat te beseffen. Veel heeft te maken met brandstof, als in: wat maakt dat je altijd gas blijft geven? Het korte antwoord is: mijn liefde voor cinema. Als ik er langer over nadenk, besef ik dat het ook om dienstbaarheid gaat. Bij Pixar maakt het eigenlijk niet uit welke functie je hebt. We willen allemaal in de eerste plaats een zo goed mogelijk verhaal vertellen. Ik begon als *sketch artist* voor *Finding Nemo*. Ik zat de hele tijd duikmateriaal en aquariums te tekenen, tot regisseur Andrew Stanton vond dat ik het verhaal een extra dimensie gaf en me in het *story department* zette. Daar werkte ik een sequentie tot in de puntjes uit... om die daarna volledig in de prullenbak te zien verdwijnen. Natuurlijk vloekte ik verschrikkelijk. Mijn hart was werkelijk gebroken. Tegelijk wist ik dat je zulke pijn alleen maar kunt voelen als je heel gepassioneerd dingen maakt. Dat ik daarmee kon leven, deed me inzien dat ik nooit nog weg wilde bij Pixar.’

Onverdraagzaamheid en misschien zelfs xenofobie spelen een belangrijke rol in *Elemental*. Is dat een kritiek op de schijnbaar ontoombare opmars van extreemrechts over de hele wereld?

‘We hebben zeven jaar lang aan deze film gewerkt. In die periode is veel gebeurd. De VS heeft bijvoorbeeld drie presidenten gehad, van Obama over Trump tot nu Biden. Het animatieproces kost zoveel tijd dat inzoomen op een heet hangijzer er alleen maar voor zou zorgen dat je film gedateerd aanvoelt wanneer hij eenmaal klaar is. Ik wilde een veel persoonlijker verhaal vertellen,

over dankbaarheid aan onze ouders. Mijn moeder en vader zijn overleden terwijl we *Elemental* maakten, wat die thematiek nog belangrijker heeft gemaakt. Ik praatte met mijn team honderduit over de offers die onze ouders hebben gebracht om ons het leven te geven dat we nu leiden. Tijdens die gesprekken kwamen vaak dezelfde dingen naar boven. Velen van ons hebben een migratieachtergrond en werden ooit geconfronteerd met racisme. Zo herinner ik me een voorval in een McDonald’s in New York, waarbij een of andere idioot tegen mij en mijn ouders, die uit Korea kwamen, zei dat we terug naar ons eigen land moesten gaan.’

Ook in de VS wordt de kloof tussen links en rechts steeds dieper. Heb je geen schrik dat conservatieve kijkers jullie progressieve boodschap zullen uitspuwen?

‘Ik ben niet naïef. Ik besef heel goed dat er kritiek zal zijn, maar ik

blijf ook geloven in de kracht van empathie. Als we stoppen met zoeken naar verbinding, dan houdt het helemaal op. Opnieuw gaat het over me kwetsbaar durven opstellen. De kans bestaat inderdaad dat sommige mensen me hard zullen aanpakken, maar het is ook mogelijk dat een kijker zijn hart zal openstellen zoals hij dat anders nooit had gedaan. Cinema heeft in de eerste plaats een emotionele impact. *Elemental* is geen politiek pamflet of suffe zedenles, maar een romcom die een heleboel thema’s aanraakt.’

Eén daarvan is onverwerkte trauma’s aanpakken.

‘We kennen allemaal de typische Pixar-*buddy movie*, waarin twee personages die elkaar niet lusten gaandeweg toch vrienden worden. Dat pad wilde ik vermijden door dieper te graven. Ember en Wade zijn complexe figuren met complexe karakters. Ik wilde onderzoeken hoe zij er voor

‘Ik denk dat Disney heel goed beseft dat originaliteit dé grote kracht van Pixar is.’

PETER SOHN

elkaar kunnen zijn en elkaars emotionele gaten kunnen vullen. Ember gaat gebukt onder de druk van haar ouders én ze is opgegroeid in een stad waar ze zich niet echt thuis voelt omdat die ooit door de waterwezens gebouwd werd. Daardoor heeft ze een emotionele muur opgetrokken. Wade houdt haar een spiegel voor door heel empathisch te reageren op haar licht ontvlambare karakter. Door zijn hoge EQ laat Ember haar schild zaken.’

Bij Pixar kicken jullie op technologische innovatie. Welke snufjes hebben jullie deze keer ontwikkeld?

‘Gloednieuwe animatiesoftware! In vergelijking met het plastic speelgoed uit de *Toy Story*-films en de metalen auto’s uit de *Cars*-franchise waren onze personages een nachtmerrie om te animeren, want ze veranderen de hele tijd van vorm. Als je *Elemental* pauzeert, zie je heel gekke dingen. De personages zien er enkel normaal uit als ze bewegen. Dat werd al duidelijk in de ontwerpfase. Vooral de vuurwezens waren lastig. Laat ze er realistisch uitzien en ze lijken wel demonen uit *The Lord of the Rings*, geef ze een cartooneske look en ze ogen ronduit belachelijk. Dat ze geen menselijke structuur hebben – Ember mocht vooral niet lijken op een vrouw die in brand staat – maakte het allemaal nog uitdagender.’

Jullie hebben met *Element City* een ontzettend gedetailleerde metropolis gecreëerd, waarvan ik graag wat meer had gezien.

‘We hebben die stad inderdaad tot in de puntjes uitgewerkt, maar gaandeweg beseften we dat we ze vooral vanuit Embers standpunt moesten tonen. Daarom ligt de nadruk op dingen die het haar moeilijk maken, zoals de waterwegen en de kanalen. We hebben ons tijdens de preproductie kostelijk geamuseerd. Zo had onze *production designer* het idee om de vuurwezens te laten zitten op haardroosterachtige stoelen. Door zulke gekke toetsen weet je als kijker dat je het allemaal niet te serieus moet nemen. Natuurlijk is het niet realistisch dat Ember op een plastic stoel gaat zitten wanneer ze een bezoekje brengt aan de familie van Wade.’

De stemmencast van de Engelstalige versie is opvallend divers. Er zijn onder meer acteurs met Aziatische, Afrikaanse en Iraanse roots. Een bewuste keuze?

‘Absoluut. Het is onze manier om de status quo in Hollywood te ontwrichten. Er zijn al genoeg

animatiefilms waarin je alleen stemmen van witte acteurs hoort. Bovendien was het cruciaal voor ons dat de wezens niet aan één bepaalde bevolkingsgroep gelinkt konden worden. Makkelijke stereotypering was het laatste wat we zochten.’

Met het megasucces van *Universals Super Mario Bros.* en *Sony’s Spider-Verse*-films is het duidelijk dat Pixar en moederbedrijf Disney niet langer alleen aan de animatietop staan. Wat als Het Huis van de Muis een tegenoffensief inzet door jullie bijvoorbeeld te dwingen om samen te werken met hun superheldentak Marvel?

‘Pixar heeft *The Incredibles* al gemaakt – lang voor de hele superheldenhype, trouwens – dus dat zie ik niet zo snel gebeuren. Ik denk dat Disney heel goed beseft dat originaliteit dé grote kracht van Pixar is. We maken commerciële films, maar tegelijk vertellen we unieke verhalen die niet gebaseerd zijn op bekend bronmateriaal. Volgens mij is *Elemental* zelfs een van de weinige zomerreleases die geen sequel, prequel of spin-off is.’

Tot slot: drie recente Pixar-projecten, *Soul*, *Luca* en *Turning Red*, belandden rechtstreeks op Disney+. Is die strategie voltooid verleden tijd nu de coronacrisis voorbij lijkt?

‘Dat zal enkel de toekomst uitwijzen. Streaming gaat niet meer weg, dat is duidelijk. Tegelijk denk ik dat mensen staan te trappelen om opnieuw geëntertaint te worden in bioscopen. In een volle zaal samen lachen, huilen en andere emoties delen: daar kan niets tegenop. Dat verklaart volgens mij het grote succes van *Super Mario Bros.* Voor veel jonge kinderen was het de eerste keer dat ze een cinema binnenstapten en proefden van die heilige ervaring. Hopelijk smaakt dat naar meer.’ 🍿

ELEMENTAL SPEELT VANAF 14 JUNI IN DE BIOSCOOP

VOOR DE SPIEGEL

Na vijftig jaar in het filmvak heeft Nanni Moretti qua verbeelding en werklust nog niets ingeboet. In *Il sol dell'avvenire* – vertaald: *De zon van de toekomst* – vertolkt de gevierde Italiaanse cineast van *Caro diaro* en *La stanza del figlio* niet voor niets een... gevierde cineast, die tijdens de opnames van zijn nieuwste film al droomt van verschillende toekomstige projecten. 'Het gevoel dat ik me helemaal verlies in mijn werk is me niet compleet vreemd.' **STEVEN TUFFIN**

Signore Moretti, de titel van uw nieuwe film is een stuk tekst uit *Fischia il vento*, een bekend antifascistisch lied uit de Tweede Wereldoorlog. U bent altijd al uitgesproken links geweest. Wat zijn uw gevoelens tegenover Giorgia Meloni, de huidige eerste minister van Italië, en de Broeders van Italië, haar partij met neofascistische roots?

NANNI MORETTI: ‘Laat ik het zo zeggen: het zal links deugd doen om een paar jaar in de oppositie te zitten. Misschien vindt die flank zo haar ware identiteit terug. Rechts gedraagt zich meestal rechts, links is minder consequent. Daarin zou verandering moeten komen.’

***Il sol dell'avvenire* barst van de knipogen naar uw vorige films. Zelfs de poster verwijst naar die van *Caro diario*. Deed u dat allemaal bewust?**

‘Dat is heel dubbel. Bepaalde elementen, zoals de naam van een circus en een object dat voorkomt in de scène waarin mijn personage Jacques Demy’s *Lola* bekijkt, heb ik heel bewust gekozen. Maar toen de film helemaal afgewerkt was en ik hem voor het eerst in zijn geheel bekeek, schrok ik van het aantal knipogen dat er onbewust was ingeslopen. Het is aan de kijker om te ontdekken welke referenties er allemaal in de film zitten.’

U viert dit jaar uw vijftigste verjaardag als filmmaker. Hoe hebt u de Italiaanse cinema in al die tijd zien veranderen?

‘De snelheid en de omvang waarmee films geconsumeerd worden zijn drastisch toegenomen. Toen we zo’n veertig jaar geleden mijn film *Bianca* uitbrachten, vonden we amper zalen om hem in te draaien. We waren al verrukt omdat één cinema in Bologna hem wilde programmeren. Nu spelen mijn films in minstens 400 Italiaanse bioscopen. Dat heeft natuurlijk met mijn toegenomen populariteit te maken, maar zeker ook met de digitalisering, waardoor het veel makkelijker is geworden om verschillende films op

een dag te spelen. Nog een voorbeeld: toen ik jaren geleden mijn eigen bioscoop opende, Nuovo Sacher in Rome, draaide ik *Riff-Raff* van Ken Loach exclusief. Dat is nu ondenkbaar. Een nieuwe Loach zou in Rome alleen al in vijftien zalen spelen.’

In *Il sol dell'avvenire* zit een hilarische ontmoeting tussen uw personage en enkele Netflix-bonzen. Quentin Tarantino zei onlangs over streamingreleases dat ze geen culturele impact hebben. Ze worden gedropt, geconsumeerd en vergeten. Bent u het daarmee eens?

‘Eén ding staat vast: streamingdiensten werken op een compleet andere manier dan ik. Als kijker, regisseur en producent vind ik dat streaming wonderen heeft verricht voor series, maar niet voor films. Ik denk dat iedereen het ermee eens is dat films het best tot hun recht komen in cinema’s.’

Bij de grote internationale film-festivals is er een opvallende tweespalt ontstaan tussen Cannes- en Venetië-bonzen Thierry Frémaux en Alberto Barbera. De eerste weert alle streamingproducties die geen bioscooprelease krijgen, de tweede verwelkomt ze met open armen.

‘Het spreekt voor zich dat ik de kant van Frémaux kies. Alleen weet ik niet zeker of hij zélf die strategie heeft bepaald. In Frankrijk vormen producenten, bioscoopuitbaters en filmverdelers één sterk front met een duidelijke mening. Dat is in Italië niet echt het geval.’

Hebt u in het echte leven al eens samengezeten met Netflix?

‘Neen.’

Waarom hebt u dat moment dan in een toch overwegend autobiografische film gestoken?

‘Omdat talloze scenaristen, regisseurs en producenten me waanzinnige

‘Het is vanaf het begin van mijn carrière mijn bedoeling geweest om aan zelfonderzoek te doen via mijn films.’

NANNI MORETTI

verhalen hebben verteld over hun meetings en samenwerkingen met Netflix en co. Telkens wordt er gepocht met indrukwekkende cijfers omdat streamingdiensten inderdaad over de hele wereld beschikbaar zijn, maar er worden ook elke keer vreemde dingen gezegd over wat wel en niet in een film mag zitten. Eén ding lijken ze verplichte kost te vinden: voldoende what the fuck-momenten. *(lacht)*’

In een andere memorabele scène reageert uw personage nogal drastisch wanneer een jongere regisseur op het punt staat een gewelddadige scène te draaien.

‘Denk nu vooral niet dat dat een kritiek is op alle aanstormend Italiaans talent. *(lacht)* Ik heb vooral een probleem met het steeds toenemende individualisme in de Italiaanse filmwereld. Ik ben jaloers op Frankrijk, waar – zoals ik eerder al zei – de sector één front vormt. Dat is het bewijs dat film in dat land serieus genomen wordt. Het zou de Italiaanse cinema deugd doen, zowel artistiek als productioneel, als we meer en beter zouden samenwerken.’

De toon van uw films is door de jaren heen minder bijtend geworden. *Il sol dell'avvenire* voelt zelfs vooral melancholisch aan.

‘Zo zie je maar dat werkelijk elke mens kan veranderen. Ook al is de evolutie

in mijn geval minuscuul. *(lacht)* Even ernstig: in de film is mijn personage zo obsessief met zijn werk bezig dat hij niet merkt dat zijn relatie op de klippen aan het lopen is. Ik wil er niet dieper op ingaan, maar laat ik zeggen dat het gevoel dat ik me helemaal verlies in mijn werk en daardoor al het andere uit het oog verlies me niet compleet vreemd is.’

Bent u altijd zo obsessief geweest?

‘Dat denk ik wel. Alleen heb ik me in cinema écht helemaal vastgebeten. Voordien had ik verschillende zaken achter me gelaten. Zo was ik rond mijn achttiende een echt waterpolo-talent. Ik speelde bij een grote ploeg en haalde zelfs het nationale team. Maar toen raakte ik geïnteresseerd in politiek activisme en stopte ik met sport. Nadien stapte ik uit de politieke organisatie waarvan ik lid was, om niet veel later ook met school te stoppen. Ik fantaseerde over een carrière in de cinema, maar omdat mijn ouders allebei leerkracht waren en ik niemand in de sector kende, leek dat eerder een verre droom. Film voelde voor mij toen al aan als het perfecte medium om dingen mee te communiceren, zowel aan anderen als aan mezelf. En dat is vijftig jaar later nog steeds zo.’

Tot slot: u schreef, regisseerde en produceerde *Il sol dell'avvenire* niet alleen, u speelt ook opnieuw een versie van uzelf. Begrijpt u dat sommige criticiasters u afschilderen als een man met een groot ego en narcistische trekjes?

‘Ik vind net dat ik mezelf heel kwetsbaar opstel door al die dingen zelf te doen. Het was vanaf het begin van mijn carrière de bedoeling om aan zelfonderzoek te doen via mijn films. Dat ik vaak zelf de hoofdrol speel, heeft niets te maken met mijn acteertalent. Ik vind dan gewoon dat ik zelf het beste pas bij het personage in kwestie.’ 🍷

***IL SOL DELL'AVVENIRE* SPEELT VANAF 28 JUNI IN DE BIOSCOOP**

GEKKENWERK

In *Mission: Impossible – Dead Reckoning Part One* neemt superster Tom Cruise – 61 jaar jong! – alweer het gros van zijn stunts voor eigen rekening, met een motorsprong van een duizelingwekkend hoge klif in Noorwegen als een van de vele hoogtepunten. De perfecte aanleiding voor een blik op de meest linke, spectaculaire en ronduit onverantwoorde stunts uit de filmgeschiedenis. **JONAS GOVAERTS**

THREE AGES (1923)

In *Three Ages* wil The Boy (Buster Keaton) van het ene dak naar het andere springen, maar misreken hij zijn sprong. Hij dondert verschillende verdiepingen naar beneden, langs knakkende regenpijpen, doorheen scheurende luifels en brekende vensters. Airbags bestonden nog niet in 1923, er waren enkel netten. Tijdens deze nog steeds indrukwekkende stunt had Keaton dan ook meermaals zijn armen, benen of nek kunnen breken.

BEN HUR (1959)

Mocht je je afvragen wat een *second unit director* zoal doet: de halsbrekende strijd-wagenrace uit *Ben Hur* tot een goed einde brengen, bijvoorbeeld. Regisseur William Wyler koos alle camerastandpunten voor de scène, maar liet het filmen over aan Andrew Marton en zijn stunt coordinator Yakima Canutt. Toen hoofdrolspeler Charlton Heston voor de zoveelste keer voor zijn leven vreesde tijdens de vijf weken durende opnames, stelde Canutt hem gerust: 'Just stay in the chariot, Chuck. You'll win the damned race.'

THE FRENCH CONNECTION (1971)

De meest tot nagelbijten aanzettende – en botweg onbezonnen – autoachtervolging uit de filmgeschiedenis staat nog steeds op naam van cineast William Friedkin. Voor die stunt uit *The French Connection* bediende hij zelf de camera vanop de achterbank, terwijl stuntchauffeur Bill Hickman met 140 kilometer per uur door het ongeregelde New Yorkse spitsverkeer racete, met als enig waarschuwingssignaal een zwaailicht op het dak. Friedkin: 'Ik was toen vrijgezel. Ik kon het me veroorloven om jong te sterven.'

POLICE STORY (1985)

De gevaarlijkste stunt uit Jackie Chans carrière zit in de finale van *Police Story*. Hij gooit zichzelf van de derde verdieping van een winkelcentrum, glijdt langs een paal naar beneden, door een zee van exploderende lampen, klettert op het gelijkvloers door een glazen kiosk, en springt meteen weer recht om verder te vechten. Zo opgelucht waren de makers dat Chan de niet-gerepeteerde val had overleefd – weliswaar met tweedegraads brandwonden en een ontwricht bekken – dat ze de stunt maar liefst drie keer na elkaar tonen.

DIE HARD (1988)

De pure doodsangst in Alan Rickmans blik aan het einde van *Die Hard* is authentiek. De stuntman die zijn achterwaartse val van het dak van Nakatomi Plaza begeleidde, zou luidop aftellen tot drie, maar liet de acteur al los bij twee – een ideeje van regisseur John McTiernan. Hoewel de iconische stunt volgens de makers '100 procent veilig' was, vroeg Rickman zich nadien toch af waarom die dan absoluut op de allerlaatste dag van de opnames moest gefilmd worden.

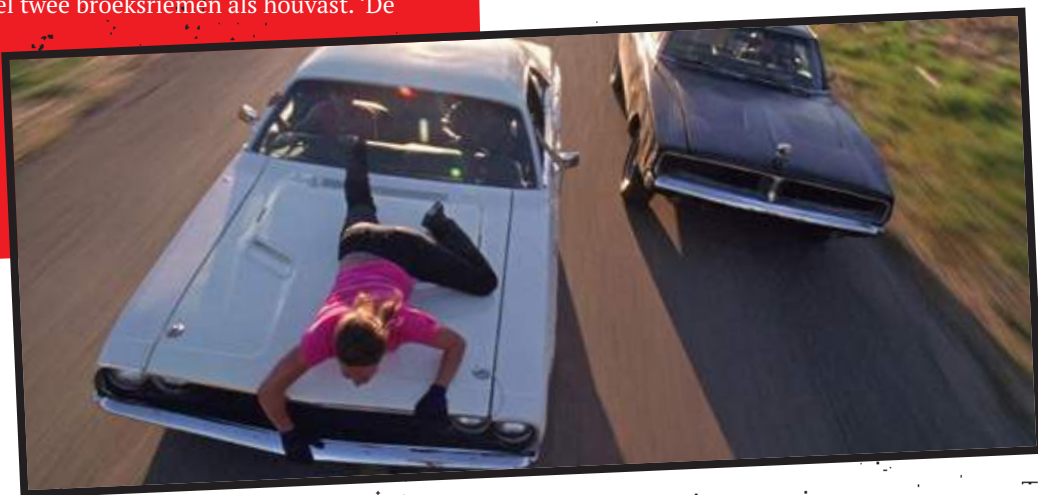

STRANGE DAYS (1995)

Tijdens de openingsscène van *Strange Days* kijken we drie minuten lang (ogenschijnlijk) ononderbroken mee door de ogen van een gewelddadige crimineel. Wanneer zijn brutale overval op een Chinees restaurant mislukt, vlucht het hoofdpersonage het dak op, waarna hij opgejaagd door de politie schreeuwend te pletter stort. De voorbereiding voor deze revolutionaire, extreem viscerale sequentie duurde maar liefst zes maanden. Naar verluidt wilde regisseur Kathryn Bigelow zo dicht mogelijk 'het gevoel van een *snuff movie*' benaderen.

DEATH PROOF (2007)

Quentin Tarantino's vijfde film is nog meer dan *Once Upon a Time in Hollywood* een liefdesbrief aan de stuntmannen en -vrouwen van Tinseltown. In *Death Proof* brengt Zoë Bell zeven van de meest zenuwslopende minuten uit de filmgeschiedenis door op de motorkap van een aan topsnelheid door Californië scheurende Dodge Challenger, met enkel twee broeksriemen als houvast. 'De reden waarom die scène zo echt aanvoelt, is omdat alles écht was', zegt Bell. 'Geen CGI, geen stunt doubles, geen bullshit.'

MISSION: IMPOSSIBLE - DEAD RECKONING PART ONE (2023)

'Don't be careful, be competent', drukt Tom Cruise het stuntteam op het hart in *The Biggest Stunt in Cinema History*, een featurette voor *Mission: Impossible - Dead Reckoning Part One*. In dit promofilmje van nog geen tien minuten – dat meer adembenemende beelden bevat dan alle *Fast & Furious*-films samen – voert Cruise de ene dodensprong na de andere uit: aan parachutes, vanuit helikopters en vanop motorfietsen. Zijn enige bezorgdheid: 'Ik moet proberen om niet te veel te lachen.'

MISSION: IMPOSSIBLE - DEAD RECKONING PART ONE
SPEELT VANAF 12 JULI IN DE BIOSCOOP

Tom Cruise & Christopher McQuarrie

FILMS FROM FAR-OUT FESTIVALS
SMOOTHLY SELECTED, SINGLE SCREENED
IN CINEMA'S THIS SUMMER

FOMO

FILM

DON'T MISS OUT

MOOOV.BE/FOMOFILM

@FOMOFILM_BE

IN A GRETA WORLD

Vergeet Margot Robbie! Vergeet Ryan Gosling! Dé grote verrassing op de titelrol van *Barbie* is die van coscenarist-regisseur Greta Gerwig. Of hoe de *indie darling* het *plastic, fantastic* universum van de wereldberoemde maar niet onbesproken speelgoedpop omarmde. **RUBEN NOLLET**

‘We moeten onder ogen zien dat veel mensen géén fan zijn van Barbie. Die mensen blijven niet eens onverschillig bij haar, ze haten haar met een passie. Ze hebben écht een probleem met Barbie. Daarover moeten we het ook hebben in de film.’ Zo presenteerde Margot Robbie haar visie op een *live-action* Barbiefilm aan speelgoedfabrikant Mattel, vertelt de actrice-producente in *Vogue*. Voor alle duidelijkheid: ze begon met te zeggen dat de film hulde zou brengen aan het universum dat de plastic pop de voorbije 64 jaar opgebouwd heeft.

Sinds 2001 zijn er maar liefst 42 lange Barbie-animatiefilms gemaakt: van *Barbie in the Nutcracker* tot *Barbie: Skipper and the Big Babysitting Adventure*, en ook in de *Toy Story*-franchise stal ze een paar keer de show. Maar het prestigieuze *live-action* project waaraan Mattel dacht, kwam maar moeilijk van de grond. Het plan werd nochtans al in 2009 opgevat. Scenaristen als Jenny Bicks (*Sex and the City*), Bert V. Royal (*Easy A*) en Diablo Cody (*Juno*, *Jennifer’s Body*) deden een poging, maar vonden geen goede insteek. En voor de regie circuleerde onder meer de naam van Patty Jenkins (*Wonder Woman*).

En toen kwam Margot Robbie met een heel ander voorstel op de proppen: Greta Gerwig. Daar moest Mattel even over nadenken. Gerwig had absoluut talent op overschot: voor de scripts van *Lady Bird* en *Little Women* – die ze allebei ook regisseerde – had ze Oscarnominaties gekregen. Daartegenover stond dat ze totaal geen ervaring had met peperdure, licht verteerbare zomercinema voor een breed publiek. Bovendien had ze in een vorig leven meegespeeld in *mumblecore*-klassiekers als *Baghead* en *Nights and Weekends*, nobudget-films vol geïmproviseerde, amper verstaanbare dialogen.

Robbie wist echter dat Gerwig *Barbie* een heel eigen accent zou

geven. Ze vertelt graag verhalen over vrouwen die hun weg zoeken in het leven en heeft al vaak getoond dat ze nergens schrik voor heeft. Gerwig beheerst ook de kunst van de aandoenlijke klunzigheid, die een *live-action* Barbie goed zou staan. De cineaste was in ieder geval meteen enthousiast toen Robbie haar benaderde, maar ze had één voorwaarde: haar partner Noah Baumbach, de scenarist-regisseur van onder meer *Marriage Story*, moest mee aan boord.

De grootste uitdaging voor het schrijverspaar was het juiste evenwicht vinden tussen hommage en satire. Hoe konden ze de blijvende populariteit van de pop vatten en tegelijk de draak steken met haar problematische kantjes? Want Barbie is sinds haar ‘geboorte’ in 1959 verre van een onbesproken

figuur. De *haters* uit Robbie’s pitch hekelen bijvoorbeeld het verwrongen schoonheidsideaal waar de pop voor staat. Als ze een echte persoon was, zou ze niet eens rechtop kunnen staan. Ze zou 1 meter 75 groot zijn, schoenmaat 35 hebben en met haar enorme borsten voortdurend op haar gezicht vallen.

Daarnaast kwamen onderzoekers van het Universitaire Ziekenhuis in Helsinki tot de conclusie dat Barbie veel minder dan 17 tot 22% lichaamsvet heeft, wat nodig is om maandstonden te kunnen hebben. Het zou ook tot 1980 duren voor er een versie met een donkere huidskleur kwam. En toen Mattel in 1992 een Barbie uitbracht die kon praten, zei die dingen als ‘Ik hou van winkelen’ en ‘Wiskunde is moeilijk’. Het naar eigen zeggen

inclusieve en vrijgevochten universum dat Mattel rond Barbie heeft opgebouwd, staat duidelijk niet op de beste fundamenten.

Het uitgangspunt dat Gerwig en Baumbach bedachten, is dat Barbie (Robbie) dag in, dag uit haar *best day ever* beleeft in het overdonderend roze Barbieland, samen met haar vaste vriend Ken (Ryan Gosling), alle andere Barbies en alle andere Kens. Tot ze op een dag merkt dat er van alles fout begint te lopen: ze denkt aan de dood, uit haar douche komt (onzichtbaar) koud water, ze valt van haar dak en ze krijgt platvoeten. Op zoek naar antwoorden gaat ze langs bij Mad Barbie (Kate McKinnon), die haar naar de echte wereld stuurt.

Ondanks alle fluorescerende waanzin sluit Barbie dus perfect aan bij Gerwigs eerdere werk. Net als in *Frances Ha*, *Lady Bird* en *Little Women* gaat het in wezen over een jonge vrouw die leert omgaan met onzekerheid en twijfel. Dat verklaart wellicht waarom ze de film absoluut zelf wilde registreren. ‘Ga weg, dit is van mij!’ snauwde ze Baumbach toe toen hij liet vallen dat hij in de regiestoel wilde zetelen. Vanaf de release van de ondertussen legendarische teaser – een parodie op de monumentale openingsscène uit 2001: *A Space Odyssey* – was het kristalhelder dat Gerwig een duidelijke visie had en dat Mattel goed had gegokt.

Tot slot een leuk weetje: tijdens de opnames in Londen nodigde Gerwig elke zondagochtend haar cast en crew uit in de Electric Cinema in Notting Hill om te kijken naar een film die een inspiratiebron was voor *Barbie*. Op het programma stonden onder meer *Les parapluies de Cherbourg* en *The Red Shoes*, waarmee perfect aangetoond wordt wat Robbie bedoelt wanneer ze zegt dat deze Barbie niet is wat iedereen denkt. 🍷

BARBIE SPEELT VANAF 19 JULI IN DE BIOSCOOP

IN DE KERN

Met *Oppenheimer* heeft Christopher Nolan zijn twaalfde film klaar, een eigenzinnige biopic over 'de vader van de atoombom'. Ten tijde van *Inception* moest de Brits-Amerikaanse cineast nog een beroep doen op een wereldster als Leonardo DiCaprio om de studio te sussen, nu doet hij gewoon zijn zin. En dus castte hij *Peaky Blinders*-acteur Cillian Murphy, die al te zien was in vijf andere Nolan-films, maar nu voor het eerst het hoofdpersonage voor zijn rekening neemt. Hun werkrelatie onder de loep. **JONAS GOVAERTS**

THE DARK KNIGHT TRILOGY (2005-2008-2012)

Christopher Nolan zat in volle voorbereiding van *Batman Begins* toen hij in een krant een artikel over Danny Boyles zombiehiet *28 Days Later* zag, inclusief een foto van een uitgemergelde Cillian Murphy. Geintrigeerd door zijn ‘intense blik en kaalgeschoren hoofd’ besloot de cineast de toen 25-jarige Ierse acteur op auditie te laten komen voor het eerste deel van zijn superheldentrilogie.

Murphy bleek niet geschikt voor de rol van Bruce Wayne, maar zijn screentest maakte zoveel indruk dat hij gecast werd als The Scarecrow, het gemaskerde alter ego van Jonathan Crane, de pedante psychiater die ermee dreigt de watervoorraad van Gotham City te vergifigen. ‘Ik moest en zou Cillians gezicht op pellicule krijgen’, zei Nolan, waarbij hij even vergat dat Murphy voor het gros van zijn scènes een juten zak over zijn hoofd draagt.

The Scarecrow duikt ook kort op in *The Dark Knight*, waarin Batman helpt hem te arresteren, en in *The Dark Knight Rises*, als bondgenoot van de gespierde superschurk Bane (Tom Hardy). Zo werd Murphy een van de vijf acteurs die in de volledige *The Dark Knight Trilogy* meespelen, naast Gary Oldman, Morgan Freeman, Michael Caine en Christian Bale.

INCEPTION (2010)

Voor zijn grootschalige droomepos *Inception* trommelde de immer loyale Nolan enkele oude getrouwen op, onder wie Caine, Hardy én Murphy, die als schichtig rijkelui zoontje Robert Fischer het doelwit speelt van dromendief Cobb (Leonardo DiCaprio) en zijn team.

Murphy nam de rol met plezier aan, hoewel zijn markante gelaat opnieuw tijdelijk verscholen moest gaan – ditmaal onder een kussensloop – en hij naar eigen zeggen niets begreep van Nolans labyrintische scenario: ‘Van alle films waarin ik heb gespeeld, blijft *Inception* die waarover ik de meeste vragen krijg en het minst zinnigs kan vertellen.’

Zijn personage blijkt wel het onverwachte hart van de film, vooral tijdens de scène met Pete Postlethwaite als zijn hardvochtige, terminaal zieke vader. ‘Hun afscheid bezorgt me nog altijd een krop in de keel’, aldus Nolan. ‘Niet alleen was het een van Pete’s laatste rollen, ook mijn eigen vader stierf kort na de opnames.’

DUNKIRK (2017)

Voor *Dunkirk*, Nolans impressionistische oorlogsdrama over de Slag om Duinkerke, kon de cineast rekenen op een megacast. Naast oudgedienden Caine en Hardy haalde de regisseur de Britse zwaargewichten Kenneth Branagh en Mark Rylance aan boord, en nieuwkomers Barry Keoghan en Harry Styles. Ook Murphy was opnieuw van de partij, voor de piepkleine maar cruciale rol van een naamloze soldaat met een posttraumatische stressstoornis - in de aftiteling staat hij simpelweg vermeld als *Shivering Soldier*.

Nolan liet voor de opnames verstaan dat het personage enkel een schets was, die hij samen met Murphy wilde uitwerken: ‘Mijn pitch aan Cillian was: kom drie weken op een bootje zitten met Mark, Barry en mezelf, en we raken er wel uit.’ Intussen was het vertrouwen tussen acteur en regisseur zo groot dat Murphy zonder aarzelen toezegde. Hij had maar één vraag voor Nolan over zijn personage: ‘Ik moet toch niet wéér een zak over mijn hoofd trekken?’

OPPENHEIMER (2023)

Twintig jaar na zijn *Batman Begins*-auditie, mag Murphy eindelijk een hoofdrol vertolken voor Nolan. In *Oppenheimer* kruipt de inmiddels 47-jarige acteur in de huid van de kettingrokende WO II-geleerde J. Robert Oppenheimer, alias ‘de vader van de atoombom’.

‘Van al mijn personages is Oppenheimer veruit het meest ambigu en paradoxaal’, zegt Nolan. ‘En ik kan het weten, ik heb drie Batman-films gemaakt.’

Zoals gewoonlijk ontwikkelde Nolan het project in alle stilte. Murphy was een van de eersten die hoorden over *Oppenheimer*. Nolan: ‘Het blijft een van de mooiste momenten uit mijn carrière, Cillian kunnen bellen en zeggen: “Dit wordt ‘m, de film waarin je de wereld eindelijk kunt tonen wat je allemaal kunt.”’

Oppenheimer is een biopic zoals alleen Nolan die kan maken. Hij recreëerde de befaamde Trinity-detonatie, de eerste kernexplosie op aarde, met échte explosieven, zonder digitale effecten. ‘Daarom mag Chris me altijd bellen, maakt niet uit hoe groot of klein de rol is’, vertelt Murphy. ‘Hij, Quentin Tarantino en Paul Thomas Anderson zijn de laatste filmmakers die binnen het studiosysteem nog uitdagende *event films* durven te maken.’ 🍷

OPPENHEIMER SPEELT VANAF 19 JULI IN DE BIOSCOOP

VAN CONSOLE NAAR CIRCUIT

In 2011 won een jonge Britse fan van de game *Gran Turismo* een potje virtueel scheuren, waarna hij rondjes in een echte racewagen mocht rijden. Het bleef niet bij die ene keer, toont het gelijknamige sportdrama van *District 9*-regisseur Neill Blomkamp, met onder meer Orlando Bloom en *Stranger Things*-sheriff David Harbour in belangrijke rollen. **RUBEN NOLLET**

De Zuid-Afrikaanse regisseur Neill Blomkamp was enkele jaren geleden op bezoek bij Sony Studios in Culver City om een nieuw project te bespreken: een zelfgeschreven, dystopisch sciencefictionverhaal. Geen grote verrassing als je weet dat Blomkamp eerder al *District 9* en *Elysium* maakte en dat hij betrokken was bij plannen voor sequels op *Aliens* en *RoboCop*. Omdat de voorbereidingen voor dat project nogal lang dreigden uit te vallen, vroeg Blomkamp zich luidop af of hij intussen niet snel iets anders zou kunnen draaien. Daarop stopten de studiobonzen hem een *Gran Turismo*-scenario toe. ‘*Gran Turismo*, is dat geen PlayStation-game zonder plot? Hoe kun je dat nu verfilmen?’ opperde de regisseur. Hij wist toen nog niet dat de film zich niet *in* maar *rond* de game afspeelt, en gebaseerd is op een waargebeurd verhaal.

Gran Turismo is een game met een lange geschiedenis. De Japanse game-ontwikkelaar Kazunori Yamauchi werkte van 1992 tot 1997 aan de originele versie van het spel, met maar één doel voor ogen: authenticiteit. Gamers moesten het gevoel krijgen dat ze in echte bolides over bestaande circuits aan het knallen waren. En of dat gelukt is. *Gran Turismo* is ondertussen aan zijn zevende editie toe, en oogt en voelt zo realistisch dat Formule 1-piloten de game gebruiken om te trainen. Zevenvoudig wereldkampioen Lewis Hamilton, een van de *Gran Turismo* 7-gezichten, zei dat hij in zijn eerste jaar als professionele piloot nieuwe circuits verkende door samen met zijn broer de game te spelen.

Het scenario dat Blomkamp in handen kreeg, draait rond de GT Academy. Die ontstond in 2008 in samenwerking met Nissan, toen Sony, de eigenaar van PlayStation, als marketingstunt wilde testen hoe realistisch *Gran Turismo* nu werkelijk was. Zou een voortreffelijke gamer

zich ook uit de slag kunnen trekken in een echte racewagen? De eerste winnaar van de wereldwijde game-competitie, de Spanjaard Lucas Ordóñez, deed het zo goed achter een echt stuur dat de Academy bleef bestaan. De winnaar van de derde editie werd Jann Mardenborough, een verlegen jongen uit Wales, die al droomde van een carrière als autocoureur sinds hij als kind zijn eerste Matchbox-autootje kreeg. De film *Gran Turismo* is gebaseerd op zijn verhaal. Blomkamp: ‘Die mix van een waargebeurd relaas en een videogame had ik nog nooit gezien, dus ben ik erin gedoken.’

Het verhaal mag dan hartverwarmend, inspirerend en diepmenselijk

opgevat zijn, Blomkamp geeft grif toe dat hij ook gewoon zin had om grommende racewagens te filmen. Hij noemt zichzelf een volbloed *petrolhead*, geobsedeerd door auto’s in het algemeen en door Nissan in het bijzonder. In zijn garage staan drie exemplaren van de Nissan GT-R, de *supercar* van het Japanse merk. De regisseur wilde dan ook niet alleen de geest van de game eer aandoen, maar ook de kick en de adrenaline van een race zo overtuigend mogelijk tonen. Maar hoe doe je dat als je de kijker niet de impact van snelheid of bochten op zijn lijf kunt laten voelen?

Blomkamp haalde deels de mosterd bij het actiedrama *Le Mans* met Steve McQueen uit 1971. ‘Die film

is krankzinnig’, vertelt Blomkamp aan *PlayStation Blog*. ‘Je voelt echt hoe snel ze gaan en hoe gevaarlijk het is. Je kunt zelfs zien hoe vervuilend de auto’s zijn.’ *Gran Turismo* knipoogt naar *Le Mans* met een sequentie aan de startlijn van een race, waarbij je afwisselend het gezicht van het hoofdpersonage en dat van zijn belangrijkste tegenstrevers ziet. Om de kijker helemaal tegen de rugleuning van zijn bioscoopzitje te kleven, greep Blomkamp naar moderne technologie en gebruikte hij Sony’s Venice 2-camera’s, waarvan je de beeldsensor kunt loskoppelen van de body van de camera. Zo kan je verschillende camera’s installeren in de krappe ruimte van een racewagen.

Joseph Kosinski – die zelf een tijdje broedde op *Gran Turismo*-plannen – deed het hem vorig jaar voor in *Top Gun: Maverick*.

De indrukwekkendste beelden van zijn racespektakel schoot Blomkamp met een hulpmiddel dat de laatste jaren – letterlijk – een hoge vlucht neemt: drones. Met het hysterische *Ambulance* bewees Michael Bay al dat de nieuwste toestellen knettergekke stunts aankunnen en er bestaan wereldwijd freestylecompetities, waarbij piloten aan hoge snelheid de meest gewaagde manoeuvres maken. Voor *Gran Turismo* schakelde Blomkamp enkele toppers uit die discipline in. Zij bestuurden drones, voorzien van

Neill Blomkamp & Orlando Bloom

IMAX-waardige camera’s die filmden vanuit *first person*-perspectief, die de racewagens volgden met 240 kilometer per uur. Daarnaast liet de regisseur ook drones met een camera-arm ontwerpen, die nog altijd 160 kilometer per uur haalden. ‘We hebben met 26 racewagens gedraaid, op acht verschillende circuits over de hele wereld’, klinkt het enthousiast. ‘Het is allemaal echt gefotografeerd. Wat je ziet, is hoe het was. En ik denk dat je het viscerale realisme kunt voelen. Het bloed, het zweet en de tranen van hoe we de film gemaakt hebben.’ ▣

GRAN TURISMO SPEELT VANAF 9 AUGUSTUS IN DE BIOSCOOP

VAN HET PADJE

Regisseur Guillermo del Toro omschreef zijn job ooit prachtig als 'het orkestreren van accidenten.' Maar wat als die ongelukken zulke proporties aannemen dat ze de film dreigen te kelderen, zoals onlangs nog bij *The Flash* nadat hoofdrolspeler Ezra Miller verschillende keren werd opgepakt voor allerlei wangedrag? Acht voorbeelden van spectaculair ontspoorde projecten en de soms wanhopige reddingsacties die erop volgden. **JONAS GOVAERTS**

THE WARRENS OF VIRGINIA (1924)

Stille filmactrice Martha Mansfield lag tussen takes door een dutje te doen in een auto, toen een onoplettend crewlid een smeulende lucifer door het raampje mikte. Mansfields hoepelrok vatte meteen vuur en de 24-jarige actrice raakte zwaar verbrand over haar hele lichaam. Ze werd in allerijl naar een ziekenhuis gebracht, waar ze de volgende dag overleed. Omdat de meeste van haar scènes al ingeblikt waren, besloot de Fox Film Corporation *The Warrens of Virginia* toch af te werken en uit te brengen. Van de film bestaat intussen geen enkele kopie meer.

ANOTHER TIME, ANOTHER PLACE (1958)

Tijdens de shoot van *Another Time, Another Place* vormde hoofdrolspeelster Lana Turner een koppel met Johnny Stompanato, een ziekelijk jaloerse maffioso. Op een dag verscheen Stompanato gewapend op de set, om Turners tegenspeler Sean Connery te intimideren. Connery werkte hem naar verluidt met één vuistslag tegen de grond. Niet lang na de opnames bedreigde Stompanato Turner bij haar thuis, waarop haar tienerdochter Cheryl hem doodstak. Wettige zelfverdediging, oordeelde de rechter. Om munt te slaan uit het schandaal schoof Paramount Pictures de releasedatum van de film vier maanden vooruit.

TWILIGHT ZONE: THE MOVIE (1983)

Wat een levendige update had moeten worden van de gelijknamige tv-anthologie uit de jaren 50, werd een macabere farce in de handen van John Landis, die het eerste van de vier verhalen regisseerde. Landis, toen al bekend om zijn roekeloze regie, bestelde een uiterst gevaarlijke helikopterstunt, die het leven kostte aan hoofdrolspeler Vic Morrow en twee minderjarige acteurs. Ter ere van Morrow en de kinderen haalde het segment toch de film, al sprak hoofdproducent Spielberg openlijk zijn walging uit: 'Geen enkele film is het waard om voor te sterven.'

THE CROW (1993)

Drie dagen voor het einde van zijn opnames raakte hoofdrolspeler Brandon Lee dodelijk gewond op de set van *The Crow*. Het pistool waarmee zijn personage Eric Draven werd neergeschoten, bleek niet goed onklaar gemaakt door de crew. Ondanks de tragedie besloten de producers de film af te werken, met behulp van primitieve *face replacement*-technologie. Chad Stahelski, de *stunt double* van Lee en latere *John Wick*-regisseur, leende zijn lichaam voor de ontbrekende scènes.

ALL THE MONEY IN THE WORLD (2017)

Ridley Scott stond op het punt *All The Money in the World* uit te brengen toen Kevin Spacey - die in de film de controversiële oliemiljardair J. Paul Getty speelde - plots het middelpunt werd van een groot #MeToo-schandaal. Sir Ridley schoot meteen in actie: hij knipte Spacey uit de prent, huurde Christopher Plummer in voor een razendsnelle *reshoot* van negen dagen en haalde alsnog zijn releasedatum. Scott: 'Ze noemen me niet voor niks de snelste filmmaker ter wereld!'

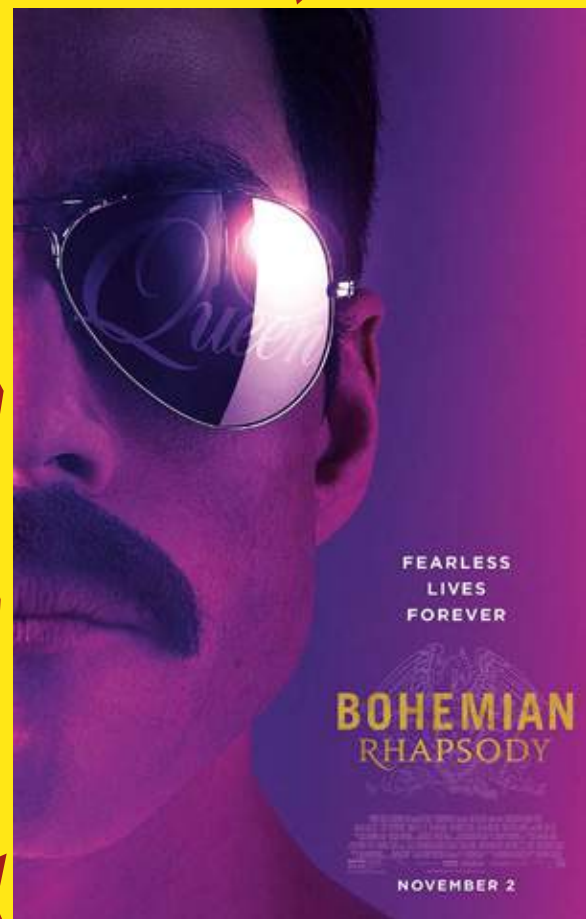
I LOVE YOU, DADDY (2017)

Nog een film geplaagd door een #MeToo-schandaal, alleen bleek een *reshoot* deze keer geen optie. In *I Love You, Daddy* speelt Louis C.K. niet alleen de hoofdrol, hij was ook scenarist, regisseur en coproducer van de zwarte komedie, die moest uitkomen in dezelfde maand waarin de controversiële comedian door vijf vrouwen beschuldigd werd van wangedrag. Het eindresultaat is nu enkel te bekijken via illegale websites.

BOHEMIAN RHAPSODY (2018)

Hoewel hij zich al behoorlijk had misdragen op de set van *X-Men: Apocalypse* twee jaar eerder, gaf 20th Century Fox Bryan Singer toch de kans om zijn 'droomproject' te realiseren. De regisseur bleek helaas geen haar veranderd. De crew omschreef hem als uitgeput, onvoorbereid en letterlijk afwezig - sommige scènes werden noodgedwongen ingeblikt door de cameraman. Op aandringen van hoofdrolspeler Rami Malek werd Singer uiteindelijk ontslagen en vervangen door *Rocket Man*-regisseur Dexter Fletcher. *Bohemian Rhapsody* sprokkelde wel bijna een miljard dollar bijeen aan de box office.

THE FLASH (2023)

Nog vóór Ezra Millers bizarre gedrag aan het licht kwam - de acteur werd de afgelopen jaren beschuldigd van onder meer geweldpleging, grooming en kidnapping van een minderjarige - werd al met argusogen uitgekeken naar Andy Muschietti's superheldenfilm. Met zijn plotlijn over multiversums is *The Flash* immers even cruciaal voor de toekomst van DC als *Avengers: Endgame* was voor Marvel. Of Millers meltdown een echte impact heeft op de ticketverkoop valt nog te bezien, maar kersverse DC-baas James Gunn noemde *The Flash* alvast 'fucking amazing'. 🍿

THE FLASH SPEELT VANAF 14 JUNI IN DE BIOSCOOP

SOONER

HET STREAMINGPLATFORM VOOR FILMLIEFHEBBERS

GENIET VAN EEN
ESSENTIAL
JAARABONNEMENT

VOOR €49,99

MET DE CODE

“**SOONERVERTIGO**”*

Aguirre, der Zorn Gottes

REGIE Werner Herzog
CAST Klaus Kinski, Peter Berling, Helena Rojo
SPEELDUUR 1u34
VANAF 28 juni in de bioscoop

In Werner Herzogs meesterwerk uit 1972 incarneert Klaus Kinski Lope de Aguirre, die in de 16^e eeuw het mythische koninkrijk El Dorado in Peru wilde bereiken. Een van Francis Ford Coppola's inspiratiebronnen voor *Apocalypse Now*. **CC**

Kaspar Hauser

REGIE Werner Herzog
CAST Bruno S., Brigitte Mira, Reinhard Hauff
SPEELDUUR 1u49
VANAF 28 juni in de bioscoop

Werner Herzogs op feiten gebaseerde drama uit 1974 draait rond een man die plots vrijgelaten wordt nadat hij 17 jaar gevangen heeft gezeten in een kleine kelder, met amper menselijk contact. Het Duitse broertje van François Truffauts *L'enfant sauvage*. **CC**

Fitzcarraldo

REGIE Werner Herzog
CAST Klaus Kinski, Claudia Cardinale, José Lewgoy
SPEELDUUR 2u37
VANAF 28 juni in de bioscoop

Werner Herzog en Klaus Kinski werkten in 1982 voor de vierde keer samen aan dit epos over een operaliefhebber die in het Amazonewoud het onmogelijke wil realiseren. Te vergelijken met Herzogs *Aguirre, der Zorn Gottes*. **CC**

Indiana Jones and the Dial of Destiny

REGIE James Mangold
CAST Harrison Ford, Mads Mikkelsen, Phoebe Waller-Bridge
SPEELDUUR 2u22
VANAF 28 juni in de bioscoop

In de vijfde Indiana Jones-film gaat de net gepensioneerde archeoloog op zoek naar een artefact waarmee de tijd gemanipuleerd kan worden. Voor fans van *Raiders of the Lost Ark* en *Kingdom of the Crystal Skull*. **CHRIS CRAPS**

Ghost Dog: The Way of the Samurai

REGIE Jim Jarmusch
CAST Forest Whitaker, Henry Silva, Victor Argo
SPEELDUUR 1u56
VANAF 26 juli in de bioscoop

Minimalistische misdaadfilm van Jim Jarmusch over een huurmoordenaar die volgens de code van de samoerai leeft en het opneemt tegen zijn voormalige opdrachtgevers. Het hipsterneefje van de Melville-klassieker *Le samourai*. **CC**

OFFICIAL SELECTION
 COMPETITION
 FESTIVAL DE CANNES

IL SOL DELL'AVVENIRE

EEN FILM VAN
NANNI MORETTI

IS NANNI MORETTI'S NEW FILM A MASTERPIECE?
 YOU MIGHT SAY SO...
 Rolling Stone

A FILM OF EXTRAORDINARY NARRATIVE FREEDOM.
 La Repubblica

ONE LAUGHS A LOT, WITH GUSTO.
 AND ONE CRIES, WITH EMOTION ABOVE ALL.
 La Stampa

NEAR TO PERFECTION.
 Il Manifesto

MORETTI HAD NEVER BEEN SO GENEROUS, FUNNY
 AND MOVING, ALL IN THE SAME FILM.
 L'Avvenire

28 JUNI
 IN DE BIOSCOOP

NANNI MORETTI MARGHERITA BUY
SILVIO ORLANDO BARBORA BOBULOVA MATHIEU AMALRIC

Ontdek drie coole
Amerikaanse filmsteden:

New York Philadelphia Washington DC

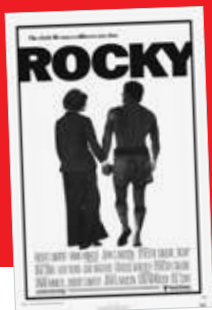
8 fijne USA-dagen

INBEGREPEN: Vliegreis heen & terug, knappe 4 **** - hotels, Vlaamse tourleader, autocar voor alle vervoer

INFODAG: ZATERDAG 19 AUGUSTUS OM 11.00 UUR
in ons nieuw hoofdkantoor in Sint-Truiden

Ontdek deze reis tot in de kleinste details.
Gratis toegang, online reserveren!

AFREISDATA 2023 - 2024

2 december 2023	€ 1599
10 februari 2024 (carnavalsvakantie)	€ 1699
30 maart 2024 (paasmaandag)	€ 1799
10 mei 2024	€ 1599
8 augustus 2024 (schoolvakantie)	€ 1799
19 september 2024	€ 1599

ALLE INFO & BESCHIKBAARHEID:
www.deblauwevogel.be

DE BLAUWE VOGEL 1609 | REISFAMILIE CARLIER
BEZOEK EEN VAN ONZE DRIE KANTOREN:

- ▶ LUIKERSTEENWEG 62, 3800 SINT-TRUIDEN
- ▶ VALKESTRAAT 6, 8620 NIEUWPOORT-STAD
- ▶ BERGSTRAAT 58, 1000 BRUSSEL